

[Ole Vagn Christensen]

rart at se, hvordan de kan skændes; det er rart at se, hvordan de kan argumentere. Men dér tror jeg, man skal være opmærksom på, at dette drejer sig om nogle pubertetsvanskeligheder, og det er ikke et spørgsmål om, hvordan det egentlig kommer til at fungere, for vi har helt klart den opfattelse, at vi også på disse væsentlige områder nok skal nå frem til en fornuftig holdning og en fornuftig håndtering af det, der hedder den demokratiske bevægelse fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Kun for at retlede hr. Ole Henriksen en gang mere. Man plejer at skrive i et beslutningsforslag, hvad man mener, og ikke at komme under behandlingen her i salen og sige, at man mener noget andet. Hvis SF mener, at man forpligter regeringen til efter forhandling med fagbevægelsen at gennemføre de tanker, SF har udtrykt i forslaget, så burde SF have skrevet det.

Hvis man gør det, som man gør her, så presser man ikke kun regeringen, men man presser også fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Det, der kalder mig herop, er hr. Ole Vagn Christensens bemærkninger om, at vi i den borgerlige lejr sidder tilbagelænet. Jeg må sige, at det har vi bestemt ikke gjort. Vi er meget beskæmmet over, at den debat, vi havde, sidste gang dette forslag var til behandling, gentager sig nu et år efter. De røde partier, den røde klub, burde give sig tid til, inden forslaget bliver genfremsat om et år igen, at tage en diskussion og prøve at finde en fællesnævner i stedet for at køre klubarbejdet ind i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

To ting. Den ene til hr. Ole Vagn Christensen, som på et tidspunkt spurgte, hvornår vi har oplevet, at Socialdemokraterne lavede indgreb, som var i modstrid med, hvad fagbevægelsen ønskede. Jeg husker gentagne gange, hvor dyrtidsreguleringen har været til debat herinde, og hvor man har lavet indgreb i dyrtidsreguleringen, som jeg ikke mener var

i overensstemmelse med i hvert fald de fagforeninger, som er afhængige af dyrtidsreguleringen. Det var det ene, der kaldte mig herop.

Det andet er hr. Bo Kristensen, som tilsyneladende synes, at nu skal de røde lave et teselskab, hvor de kan sætte sig ned og drøfte disse ting stille og roligt. Jeg ved ikke, om det er, fordi det er efter den model, firkløvet arbejder, men i alt fald hjælper det tilsyneladende ikke meget, for selv om vi ikke har den store debat mellem dem fra talerstolen, så har vi det i alt fald i pressen, og det så meget, at vi kan se, at vi snart må få et valg.

Jeg mener, det er vigtigt, at man fremsætter sine principielle synspunkter. Vi har på dette punkt et andet synspunkt end Socialdemokraterne. Så kan det ikke være andet, end at man må debattere det for at nå frem til klarhed om disse ting, og jeg hører jo gennem nogle af de ting, der er sagt både af hr. Kaj Poulsen og af hr. Ole Vagn Christensen, at deres usikkerhed her er så stor, at de er nødt til at puste sig op, fordi de godt ved, at der i øjeblikket er så mange kræfter i fagbevægelsen og ikke kun i den del, der kaldes »tilfældigheder«, »generalstab«, der pludselig opstår, men blandt socialdemokrater i fagbevægelsen, som er meget, meget utilfredse med, at sammenkædningsreglerne bliver brugt på den måde, de er blevet brugt for ganske nylig.

Vi skal nok vende tilbage til denne sag, og jeg er overbevist om, at Socialdemokraterne også må give sig. En demokratisering i fagbevægelsen, i organisationerne i det hele taget, er lige så nødvendig som så meget andet demokrati.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg kan godt forstå, at når der kommer sådan et sort får ind i debatten, springer fru Lilli Gyldenkilde op. Jeg synes bare ikke, det var nødvendigt. Jeg kan forsikre fru Lilli Gyldenkilde om, at det ikke kan tages som udtryk for usikkerhed, at Socialdemokratiet har den opfattelse, at nærdemokratiet skal fungere i fagbevægelsen, at vi i Folketinget ikke skal gennemføre ting hen over hovedet på fagbevægelsen, og at vi mener, at fagbevægelsen skal have afgørende indflydelse på